

са изрази за него единъ отъ неговитѣ поклонници — мокритѣ кокошки клочахъ.

— Защо е тази рисовка, защо... Той просто иска да докаже, че даромъ не е получилъ своитѣ кръстове у халатницитѣ.

Въ това сѣщо время, най повече простодушната и най повече проникателната часть на армията (дѣтето и солдатитѣ не можешъ да излъжешъ) се отнасяше къмъ падилитѣ въ немилость герои съвършено иначе. Тя му отдаваше справедливостъ и въ младото орелче едвамъ что распиляло своитѣ силни крилца вече угадваше бѣдѣщиятъ гениаленъ пълководецъ... Азъ помня веднѣжъ, една вечеръ вървахме по лагерѣтъ близо Гюртево. Отъ една *tantabri**) се зачуваше говоръ Между това се зачу името Скобелевъ.

— Почакайте... Това е много интересно да се узнае, какво за мене говорятъ солдатитѣ.

— А ако се ирѣширатъ?....

— Толкозъ по добръ... Това е добръ урокъ. Вий не мислете. Солдатитѣ сѣ много проникателни при венчкото си простодушие. Тѣ сѣ такъвизъ велиценпрятни и неумолими сѣдди!.... Безъ да гледаме на това, че тѣзи сѣдди ги държатъ въ таралешки рѣжавици.

— На даже ги и биятъ!

— Само не при мене! Ядоса се той. Азъ по скоро разстрѣлявамъ солдатица отъ колкото да го бия. Нѣма нищо по унизително!

А въ палатката дѣйствително имаше разговоръ за генералитѣ.

— Не, братко, Скобелевъ е пестинский.... Той, братко, е руска природа. Той че е твой пѣтель се гордѣе!

— Но и пѣтель.

— Извѣстно. Птица по храбра отъ пѣтельтъ нѣма. Ти си видѣлъ какъ пѣтлитѣ се биятъ... Тѣ, братко, това е ловко. И горделиви. Пѣтельтъ, братко, отъ никого не се бои. За това се и гордѣе.... Пѣтельтъ, братецъ, е дългогледъ — той свѣтътъ пази!

— А нашийтѣ? И при това той назова свойтъ генералъ.

— Нашийтѣ е свирка.

— Какъ свирка?

*) Военна палатка открива отъ двѣтъ страни, гдѣто може само да се лѣжи и сѣди.